

ARADI VARGA IMRE

1940–2013

Április 21-én, déli hőségben találkoztunk utoljára, nem is találkoztunk, csak köszöntünk egymásnak, azt is csak szó nélkül, tenyerünket köszöntésre emelve. Ő kissé fáradtan, a szokottnál szürkébb arccal ült a Millenáris Parkban a murvás utat szegélyező alacsony padon, én meg rohantam a Könyvfesztivál egyik pavilonjába, már késésben voltam.

Azt nem tudom, hogy mikor találkoztunk először. Talán a kilencvenes évek elején, mert nem tudom, hogy mikor került a *Rádióújság* szerkesztőségébe. Volt egy új könyveket ismertető rovata, az hozott össze bennünket, aztán gyakran beszélgettünk a Rádió éttermében, de mindig csak egy ebédelés idejéig. Egyszer, de ez már 2005-ben lehetett, azt mondta, hogy ha nem zavar, délután bejönne a szobámba, mutatna valamit. Egy dossziét hozott, tíz-tizenkét verssel, olvassam el, s mondjam meg, hogy ezekkel lehetne-e valamit kezdeni. – De szigorúan és nagyon őszintén! – mondta távozóban. – Persze, nagyon őszintén! – válaszoltam udvariaskodva. Este, olvasás közben kezdtem röstelni magamat, s reméltem, hogy nem érzékelte az udvariaskodást. Kész költő! A semmiből! – ismertem el már az első vers után, és tovább olvasva egyre nőtt a meglepett öröm, úgy, mint amikor először olvastam Kavafisz verseit. Imre egy XXI. századi Odüsszeusz szemével látta és írta le az ODÜSSZEIA szereplőit, Akhilleuszt, Pénélopét, Nesztort és – mintha tükörben nézné saját magát – az eposz főhősét is.

Másnap délelőtt fölhívtam a szerkesztőségben, de azt mondta, hogy feljön a szobámba, ne telefonon beszéljünk. – Uram – kezdtem lelkesen, mert húsz évig így szólítottuk meg egymást –, ezek nagyon jó versek! Közölni kellene őket! – Igen, hol? – kérdezte bizonytalanul. – Én a *Holmiba* küldeném – mondtam őszinte meggyőződéssel. Le is hozta a *Holmi* azt a tizenkét verset, négyesével, a következő két-három évben. Több versét nem láttam nyomtatásban.

Nagyon sajnálom, hogy nem tudok többet Odüsszeusz emlékeiből, és fáj, hogy a legelső publikációkból, az AKHILLESZ SZEME részleteivel kell elbúcsúznom tőle.

*„Már lecsukódott, én zártam le, és
mint illik, tettem rá a rézgarast,
nem lát, engem se, senki mást,
mert hogy halott, nagyon halott, viszont
én látom őt, s emlékszem is, milyen
volt ez a szempár...”*

Sumonyi Zoltán